

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **R. B.**
bytem P. 216, F. n. O.

zastoupené Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem,
sídlem Farní 19, Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**
sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, čj. 69/2014-130/SPR/22

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 25. 10. 2016, čj. 69/2014-130/SPR/22, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Ondřeje Nováka, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, čj. 69/2014-130/SPR/22 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Drážního úřadu (dále též „**správní orgán prvního stupně**“ či „**drážní úřad**“) ze dne 9. 7. 2013, čj. DUCR-37553/13/Km (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím drážní úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení podle § 128 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**stavební zákon**“), vydal povolení k odstranění stavby dráhy – železničního přechodu v drážním kilometru 1,760 trati Frýdlant nad Ostravicí – Ostravice.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 1. 11. 2016, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí drážního úřadu potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobně rekapituloval předchozí průběh řízení (str. 1 - 6 Napadeného rozhodnutí).
5. Následně žalovaný uvedl, že obsah odvolání žalobkyně ze dne 9. 2. 2016 a jeho doplnění ze dne 24. 6. 2016 nedoznal žádných podstatných změn, neboť žalobkyně nadále nesouhlasí s odstraněním (již odstraněného) železničního přejezdu a trvá na jeho obnovení jako vlastník pozemku parc. č. x (orná půda) v kat. území x (dále také „**předmětný pozemek**“) z důvodu zachování nezbytného přístupu na pozemek zemědělskou technikou a jeho obhospodařování.
6. Žalovaný konstatoval, že „z odůvodnění rozkladu SŽDC ze dne 4. listopadu 2014 proti rozhodnutí Ministerstva dopravy vyplývá, že předmětný přejezd č. 7458 byl ve skutečnosti pouze přechodem pro pěší. K označení přejezdu dopravní značkou A 32a „Výstražný kříž pro železniční přejezd jednokolejný“ rovněž uvádí Drážní úřad, že takto je dle ustanovení § 3 vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů, přejezdem označeno jakékoliv křížení dráhy s pozemní komunikací, tedy i přechod pro pěší. Podle názoru SŽDC používala paní R. B. těžkými zemědělskými pracovními prostředky (traktor) předmětné křížení s dráhou neoprávněně. Užívání přechodu nebylo, dle názoru SŽDC, právem paní R. B., ale bylo neoprávněným užíváním, které nepožívá žádné právní ochrany, a dále odvolatelka nemá žádná práva ani k pozemku parc. č. x ve vlastnictví státu s právem hospodařit pro Státní pozemkový úřad, přes který vjížděla na pozemek ve svém vlastnictví p. č. x“.
7. Žalovaný dále poznamenal, že „k pozemku parc. č. x v kat. území x prokazatelně existuje alternativní obchůzná trasa“. Doplnil, že podle jeho názoru nadto není zcela bezpodmínečné, aby předmětný pozemek žalobkyně v kultuře „orná půda“ byl využíván

toliko takovým způsobem obhospodařování a byly zde pěstovány takové plodiny, které vyžadují použití těžké zemědělské techniky a tím i požadované obnovení železničního přejezdu. Konstatoval, že zrušení přejezdu bylo vyvoláno zájmem na zvýšení bezpečnosti provozování dráhy, neboť nesplňoval rozhledové poměry podle platných norem.

8. Žalovaný uzavřel, že Prvostupňové rozhodnutí „nabytí vlastníka stavby v dobré víře, a na základě v té době pravomocného rozhodnutí železniční přechod odstranit. Následně v průběhu roku 2014 proběhla modernizace zabezpečení všech úrovnňových křížení dráhy v úrovni kolejí s pozemními komunikacemi na trati Frýdlant nad Ostravicí - Ostravice (celkem se jedná o 17 úrovnňových křížení). Obnovení železničního přechodu po modernizaci je v daném místě z prostorových důvodů nemožné (ve vazbě na umístění reléového domku a situování přístupové cesty na nástupiště) a bylo by pro vlastníka stavby neekonomické i z hlediska zavedení vyšší rychlosti po vybudování nového zabezpečení u 17 křížení na zmiňované trati“. S poukazem na § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), žalovaný uvedl, že osoba zúčastněná řízení právo nabytí na základě vydaného povolení k odstranění stavby, které bylo v době realizace stavby (odstranění přejezdu) drážním úřadem vybaveno doložkou právní moci dnem 26. 7. 2013. Žalovaný v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí ministra dopravy ze dne 19. 1. 2016, čj. 46/2015-510-RK/6.
9. Nad rámec uvedeného pak žalovaný konstatoval, že „ze stejného důvodu považuje za bezpředmětnou rovněž odvolací námitku o vybudování přejezdu v poněkud odlišné vzdálenosti, neboť ji nelze považovat z hlediska provozu drážní dopravy za koncepčně a ekonomicky opodstatněnou“.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě předeslala, že je vlastníkem pozemku parc. č. x v katastrálním území x, který byl v minulosti rozdělen železnicí. Jedinou přístupovou cestou na část pozemku oddělenou železnicí byl dle žalobkyně železniční přejezd č. P7458. Tento však byl zrušen na základě ohlášení odstranění stavby železničního přechodu v km 1,76 na trati Frýdlant nad Ostravicí – Ostravice – křížení dráhy s účelovou komunikací v úrovni kolejí, podaného osobou zúčastněnou na řízení, o němž rozhodl drážní úřad Prvostupňovým rozhodnutím.
11. Žalobkyně posléze stručně shrnula předchozí průběh řízení a závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí.
12. Namítla, že zkrácení svých práv spatřuje v tom, že v řízení před drážním úřadem nebyla přizvána jako účastník řízení, přestože je nepochybné, že rozhodnutím byla značně dotčena její vlastnická práva, přičemž odkázala na závěry vyplývající z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, o něž své přesvědčení o svém účastenství v řízení o odstranění stavby opírala. Měla za to, že drážní úřad ji tak měl do řízení přizvat, aby jí bylo umožněno hájit její práva, která spočívají v užívání odstraněné stavby k přístupu na svou část pozemku.
13. Žalobkyně uvedla, že pokud osoba zúčastněná na řízení namítá, že se jednalo o užívání neoprávněné a že jde o železniční přejezd určený pro pěší přecházení železnice, měla jako řádný hospodář tomuto zabránit. Doba, po kterou byl tento přejezd užíván jako přístupová cesta k oddělené části pozemku, založila u žalobkyně dle jejího přesvědčení dobrou víru v to, že je tento přejezd takto užíván řádně a dle svého určení.

14. Žalobkyně namítla, že přestože byla následně uznána jako účastník řízení a bylo jí umožněno podat odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, nebylo toto rozhodnutí zrušeno a žalobkyně tak nemohla nikdy vykonávat svá práva náležící účastníkům prvoinstančního řízení, ač měla účastníkem být. Doplnila, že osoba zúčastněná na řízení již předmětný železniční přejezd odstranila, přičemž žalovaný mohl následně jen konstatovat, že by mohlo dojít k zásahu do práv účastníka nabytých v dobré víře. K tomuto žalobkyně uvedla, že pokud by byla účastníkem řízení řádně, Prvostupňové rozhodnutí by nenabýlo dne 26. 7. 2013 právní moci, jelikož by se proti rozhodnutí odvolala. Osoba zúčastněná na řízení by pak neodstranila železniční přejezd v dobré víře a nemohla by jí tak vzniknout škoda. Žalobkyně měla za to, že je tak sankcionována za to, že ji správní orgán prvního stupně řádně nepřizval k řízení o odstranění stavby, jelikož v době, kdy se mohla proti tomuto rozhodnutí účinně bránit, již byla stavba odstraněna.
15. Žalobkyně namítla, že odvolání opomenutého účastníka nelze odmítnout jen na základě obecného ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu s tím, že zrušením či změnou rozhodnutí by byla poškozena práva účastníka nabytá v dobré víře. Žalobkyně v tomto směru odkázala na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 8. 11. 2006, čj. 3 As 55/2005 - 48, s tím, že v tomto rozhodnutí řešil Nejvyšší správní soud téměř totožnou situaci. Žalobkyně namítla, že se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami a jen upozornil na již zmíněné ustanovení správního řádu s argumentem ochrany práv nabytých v dobré víře. Takový postup však dle žalobkyně nelze v souladu s relevantními judikatorními závěry považovat za řádné vypořádání námitek. Žalovaný se dle žalobkyně s jejími námitkami nikterak nevypořádal.
16. Žalobkyně dále uvedla, že železniční přejezd užívala pro příjezd na oddělenou část pozemku, přičemž jeho odstraněním jí bylo znemožněno tuto část užívat. Argumentace osoby zúčastněné na řízení o protiprávním užívání ze strany žalobkyně s tím, že se nejedná o železniční přejezd, ale přechod určený pouze pro pěší, je dle názoru žalobkyně mylná. Železniční přejezd se dle žalobkyně nacházel v místě křížení železnice a veřejné účelové komunikace. Pokud by železniční přejezd sloužil pouze k přechodu, bylo by dle žalobkyně zabráněno pohybu vozidel po této komunikaci. Žalobkyně byla přesvědčena, že železniční přejezd označený svislou dopravní značkou č. A 32a „Výstražný kříž pro železniční přejezd jednokolejný“ sloužil pro přejezd motorových vozidel. V případě pochybností žalobkyně navrhovala zpracování znaleckého posudku či odborného stanoviska k prokázání významu výše uvedené značky.
17. Žalobkyně rovněž namítala, že neexistuje alternativní cesta, kterou by mohla využít k přístupu na oddělenou část pozemku. Cesta, na kterou odkazuje osoba zúčastněná na řízení, je dle žalobkyně naprosto nevhodná pro přejezd techniky potřebné k údržbě a využívání oddělené části pozemku. Jedná se o chodník mezi ploty asi 1 metr široký. Hospodářský pozemek přitom podle žalobkyně vyžaduje z její strany neustálou péči. Odstraněním jediné vhodné přístupové cesty na část pozemku žalobkyně jí tak vzniká škoda, jelikož nemůže tuto část řádně obhospodařovat. V případě prodeje části pozemku, když v současné době je pro žalobkyni oddělená část nevyužitelná, je nadto dle žalobkyně i cena pozemku značně snížena, jelikož k pozemku nevede žádný jiný možný přístup, kromě úzkého chodníku mezi ploty. Z toho dle žalobkyně vyplývá, že to byla naopak ona, kdo byl poškozen na svých právech nabytých v dobré víře.

18. Vzhledem k uvedenému je dle žalobkyně zřejmé, že byla poškozena na svých procesních právech, kdy jí nebylo umožněno vystupovat jako účastník řízení v původním správním řízení. I přes snahu správních orgánů zhojit toto pochybení již žalobkyně nemohla svá práva hájit dostatečně efektivně, neboť v době rozhodování žalovaného byla stavba již odstraněna a žalovanému jen stačilo konstatovat, že by došlo k nepřiměřenému porušení práv jedné ze stran. Správní orgány se pak dle žalobkyně vůbec nezabývaly její argumentací a zjištěním, zda odstraněním železničního přejezdu nedojde k nepřiměřenému zkrácení práv vlastníků okolních pozemků.
19. Nad rámec uvedeného žalobkyně poznamenala, že správní řízení před žalovaným pro ní bylo v podstatě první možností, jak hájit svá práva, když do řízení vstoupila teprve v okamžiku, kdy již bylo rozhodnuto.
20. Žalobkyně považovala za nesporné, že jak ve správním řízení před správním orgánem prvního stupně, tak v odvolacím řízení došlo ke zkrácení jejích práv způsobem zakládajícím nezákonnost vydaných rozhodnutí, když nebylo dodrženo rovné postavení dotčených osob dle ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 3. 2017 obdobně jako v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podrobně rekapituloval předchozí průběh řízení (str. 3 - 6 vyjádření).
22. K námitce poukazující na nevypořádání odvolacích námitek žalovaný uvedl, že veškeré kroky dostatečně odůvodnil jak z hlediska věcného (technického), tak z hlediska šetření práv osoby zúčastněné na řízení, nabytých v dobré víře. Odvolací námítka byly dle žalovaného vždy vzneseny pouze proti zrušení přejezdu, na což bylo žalovaným podle jeho přesvědčení vždy patřičně reagováno. Žalovaný doplnil, že *„podání obsahovala začasťé pouze „Popis situace“, který je toliko vykreslením místní situace a nelze jej považovat za námitku“*.
23. Žalovaný poznamenal, že byl od počátku veden snahou o nápravu stavu, kdy žalobkyně nebyla považována drážním úřadem za účastníka řízení o odstranění stavby. Současně však musel v konečném rozhodnutí dbát oprávněných zájmů účastníků řízení, kteří nabyli svá práva v dobré víře, neboť disponovali Prvostupňovým rozhodnutím s řádně vyznačenou doložkou právní moci.
24. Žalovaný uvedl, že v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatuje, že pro přístup na pozemek žalobkyně existuje alternativní obchůzná trasa. Nadto měl za to, že není zcela bezpodmínečné, aby předmětný pozemek byl používán pouze k pěstování plodin vyžadujících těžkou mechanizaci, a to s přihlédnutím k dosud neřešenému právnímu vztahu, kdy přístup přes jiný pozemek jiného vlastníka je bez právního podkladu, přičemž tento vlastník se zrušením předmětného přechodu souhlasil. Dle žalovaného pak nelze pominout ani hledisko nerealizovatelnosti a neekonomického přístupu v otázce případného obnovení přejezdu, neboť se v případě osoby zúčastněné na řízení nejedná o soukromého investora, ale o státní organizaci, která musí efektivně vynakládat svěřené finanční prostředky.

V. Replika žalobkyně

25. Žalobkyně v podané replice ze dne 21. 3. 2017 uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření pouze rekapituluje průběh předchozího řízení, aniž by se obsírněji vyjádřil k meritu sporu nebo k judikatuře, na kterou žalobkyně ve své žalobě odkazuje. Dle žalobkyně neobstojí tvrzení žalovaného o potřebě dbát oprávněných zájmů účastníků řízení, kteří nabyli svá práva v dobré víře. Podle žalobkyně je povinností žalovaného dodržovat zákon včetně procesních předpisů a znát výkladová stanoviska Nejvyššího soudu, resp. Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně trvala na tom, že právo užívat svůj pozemek parc. č. 1429 a využívat k tomu daný železniční přejezd nabyta v dobré víře, když byl předmětný železniční přejezd užíván k příjezdu na předmětný pozemek po mnoho let, tj. od doby, kdy železnice rozdělila pozemky. Pro tyto pozemky, které se ocitly „za tratí“, byl dle žalobkyně vytvořen zmíněný přejezd pro dopravní obslužnost těchto pozemků. V dané situaci přitom došlo dle žalobkyně k tomu, že bylo rozhodováno o jejích právech, aniž by se k věci mohla jakkoli vyjádřit.
26. K poukazu žalovaného na objízdnu trasu žalobkyně konstatovala, že žalovaný nedokládá své tvrzení o existenci této trasy žádnými důkazy. Žalobkyně přitom předmětnou oblast zná a ví, jakou techniku je třeba na pozemek dopravit. Tvrzení žalovaného, že není zcela bezpodmínečné, aby předmětný pozemek byl využíván pouze k pěstování plodin, vyžadujících těžkou mechanizaci, nejsou dle žalobkyně v dané věci relevantní, neboť jsou zjevně mimo kompetenci žalovaného, přičemž je věcí žalobkyně, jakým způsobem bude svůj pozemek využívat. Žalobkyně nad rámec uvedeného podotkla, že na předmětný pozemek není možno bez existence předmětného přejezdu dopravit ani techniku nutnou k posekání travin na tomto pozemku. Dle žalobkyně je tedy zjevné, že je zásadním způsobem omezena v užívání předmětného pozemku, přičemž tyto skutečnosti mají být řešeny již v prvostupňovém řízení, k čemuž v daném případě nedošlo. K hledisku nerealizovatelnosti a neekonomického přístupu v otázce případného obnovení přejezdu pak žalobkyně poznamenala, že i ona musí jednat ekonomicky, což ji bylo rozhodnutím správních orgánů znemožněno bez možnosti svá práva hájit.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. (účastníci ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž výslovně souhlasili).
28. V posuzované věci brojí žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání podané z pozice opomenutého účastníka řízení o povolení odstranění stavby dráhy. Mezi účastníky není žádného sporu o skutkových okolnostech týkajících se předchozího průběhu správního řízení. Především pak mezi nimi není sporu ani o tom, že správní orgán prvního stupně žalobkyni v průběhu prvostupňového řízení ve věci povolení odstranění stavby dráhy v rozporu se zákonem nepovažoval za účastníka tohoto řízení, ač žalobkyni postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu náleželo. Mezi účastníky rovněž není sporu ani o tom, že odvolání žalobkyně proti

Prvostupňovému rozhodnutí je třeba považovat s přihlédnutím k § 84 odst. 1 správního řádu z důvodu nemožnosti prokázat překročení subjektivní lhůty za včasné.

29. Soud v logice uspořádání žalobních bodů nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně poukazovala na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů, a to v důsledku nevypořádání námitek vznesených žalobkyní v průběhu správního řízení. Jen u přezkoumatelného rozhodnutí by totiž bylo v zásadě možno vážit opodstatněnost dále uplatněných žalobních námitek.
30. Žalobkyně v podané žalobě především namítala, že její odvolání podané z pozice opomenutého účastníka nebylo lze odmítnout toliko na základě obecného ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu s tím, že zrušením či změnou rozhodnutí by byla poškozena práva účastníka nabytá v dobré víře. Žalobkyně v tomto směru poukazovala na relevantní judikatorní závěry správních soudů a měla za to, že přestože byl žalovaný povinen se ve světle těchto závěrů vypořádat se všemi žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami, neučinil tak a své rozhodnutí opřel o § 2 odst. 3 správního řádu s argumentem ochrany práv nabytých v dobré víře. Takový postup však dle žalobkyně nelze považovat za řádné vypořádání námitek.
31. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v podáních, jež je třeba s přihlédnutím k jejich obsahu materiálně považovat za odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a jeho doplnění (podání ze dne 13. 6. 2014, ze dne 9. 2. 2016 a ze dne 24. 6. 2016) namítala, že v rámci modernizace trati Frýdlant nad Ostravicí – Ostravice došlo ke zrušení železničního přejezdu v drážním kilometru 1,760 této trati, přes který měla žalobkyně příjezd k jejímu pozemku parc. č. 1429 v katastrálním území Frýdlant nad Ostravicí, přičemž zrušení přejezdu s ní nebylo projednáno a byla opomenuta jako účastník daného řízení, ač se jí předmětná věc jako vlastníka předmětného pozemku dotýkala. Uváděla, že v minulosti byly pozemky parc. č. x, x a x vcelku, přičemž asi v roce 1906 pole přetřela železnice, došlo tak k rozdělení pozemku a část pole se ocitla za tratí. Poukazovala na to, že příjezd k tomuto pozemku byl po více než 100 let umožněn přes předmětný železniční přejezd, přičemž přístupová cesta vedla po silnici parc. č. x, pak přes železniční přejezd a následně po pozemku parc. č. 1430. Žalobkyně namítala, že po celou dobu Arcibiskupská dráha a její nástupnické organizace přístup k pozemku vždy umožňovaly. Přístup přes pozemek alternativní trasou je dle žalobkyně nedostatečný, neumožňuje příjezd zemědělské techniky, jelikož se jedná o ornou půdu, a pozemek tudíž nelze dle žalobkyně řádně obhospodařovat. Žalobkyně přitom nesouhlasila s tvrzením, že se jednalo o přechod pro pěší. Poukazovala na to, že dopravní značka, kterou byl přejezd označen (značka č. A32a – výstražná značka) se jmenuje „Výstražný kříž pro přejezd jednokolejný“, přičemž nikde nebylo dáno žádné upozornění, že se jedná o přechod. Namítala, že toto místo považovala za přejezd, neboť byl takto užíván po celou dobu od postavení železniční dráhy (cca od roku 1906). Žalobkyně rovněž namítala, pokud zrušení přejezdu bylo nezbytné z důvodu rozhledových poměrů, pak jeho zrušení bez náhrady pokládá za nepřijatelné, protože jí tak byl zrušen příjezd na její pozemek. Navrhovala hledat v takovém případě jinou možnost, jak zajistit příjezd, např. posunout přejezd o několik metrů, čímž by se rozhledové poměry zlepšily.
32. Žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vedle podrobného popisu předchozího průběhu řízení fakticky omezil na rekapitulaci části argumentace uvedené v odůvodnění rozkladu osoby zúčastněné na řízení ze dne 4. 11. 2014 a argumentace drážního úřadu,

přičemž bez dalšího poukázal na existenci alternativní obchůzní trasy. Poznamenal, že dle jeho názoru není bezpodmínečně nutné, aby předmětný pozemek žalobkyně v kultuře „orná půda“ byl využíván takovým způsobem obhospodařování a byly zde pěstovány takové plodiny, které vyžadují použití těžké zemědělské techniky a tím i požadované obnovení železničního přejezdu, a zmínil zájem na zrušení přejezdu z důvodu nesplňování rozhledových poměrů. Své rozhodnutí přitom žalovaný opřel s poukazem na § 2 odst. 3 správního řádu především o závěr, že osoba zúčastněná na řízení práva nabyta z tehdy pravomocného Prvostupňového rozhodnutí v dobré víře. Nad rámec uvedeného poukázal na nemožnost obnovení železničního přechodu po modernizaci trati, resp. nemožnost jeho vybudování na jiném místě.

33. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74).
34. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je

neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.

35. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).
36. Žalobkyni je třeba přisvědčit v tom, že Nejvyšší správní soud uvedená východiska v minulosti rovněž aplikoval a rozvedl ve vztahu k náležitostem vypořádání se s argumentací učiněnou v odvolání opomenutého účastníka správního řízení. V žalobkyní přiléhavě akcentovaném rozsudku ze dne 8. 11. 2006, čj. 3 As 55/2005 - 48, publ. pod č. 1088/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uzavřel, že pokud žalovaný z důvodu nezákonného vymezení okruhu účastníků řízení nepřistoupí ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, je v takovém případě povinen se argumentací vznesenou opomenutým účastníkem přezkoumatelným způsobem vypořádat alespoň v odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že „v souzené věci se žalovaný i soud prvního stupně shodli, že žalobce byl ve správním řízení zkrácen na svém právu účastníka řízení. Institut účastenství ve správním řízení přitom není institutem samoúčelným; naopak slouží k tomu, aby takový subjekt mohl v řízení vykonávat práva mu příslušející. (...) Úcastenství v řízení přitom nelze vnímat jen jako samoúčelnou hodnotu, neboť účastník řízení je nadán procesními právy, jejichž prostřednictvím usiluje o dosažení co nejlepšího výsledku v daném řízení. (...) Žalovaný sice deklaroval, že žalobce byl v řízení v prvním stupni nositelem procesních práv, ale tím, že věc nevrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, neumožňuje žalobci jejich realizaci; tím neumožňuje žalobci bránit jeho vlastnická práva, požívající ochrany mj. v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Takový postup žalovaného vykazuje závažné ústavněprávní deficity, což, jak vyplývá z níže uvedeného, v demokratickém právním státě nelze připustit. Je-li subjekt nositelem určitého práva, musí mu být poskytnut prostor k jeho realizaci; v souzené věci byl výkon žalobcova vlastnického práva znemožněn nezákonným rozhodnutím správního orgánu. Postup žalovaného je v rozporu s nedávným nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. IV. ÚS 412/04, v němž Ústavní soud mj. uvedl: „Ústavní soud nemohl přehlédnout, že izolování subjektivního práva od možnosti toto právo vykonávat je oblíbeným trikem totalitních států, který používají při schovávání zvěle a bezpráví za formální fasádu práva. V právním státě tyto praktiky tolerovat nelze.“ Právě v případě žalobce došlo k situaci, kdy žalovaný sice uznal, že žalobci náleží subjektivní právo účastenství v řízení, neumožnil mu však již jeho realizaci.

V souzené věci by byl postup žalovaného, jenž věc nevrátil správnímu orgánu prvního stupně, akceptovatelný v situaci, pokud by se samotné rozhodnutí žalovaného vypořádalo s námitkami žalobce jako účastníka řízení uplatněnými v odvolacím řízení směřujícími proti nařízené a provedené úpravě vodního toku“.

37. Soud je nucen žalobkyni přisvědčit, že se jí v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nedostalo adekvátní reakce na argumentaci, kterou z pozice opomenutého účastníka v odvolacím řízení uplatnila. Přestože žalobkyně v odvolacím řízení namítala, že se drážní úřad zcela nedostatečně zabýval znemožněním příjezdu na pozemek parc. č. x v katastrálním území x v důsledku odstranění předmětného přejezdu, žalovaný se s uvedeným komplexem námitek poukazujících na znemožnění příjezdu na předmětný pozemek v odůvodnění Napadeného rozhodnutí fakticky vůbec nevypořádal a nezhojil tak vady Prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že s žalobkyní nebylo jako s účastníkem řízení o odstranění stavby dráhy jednáno a nebylo ji v něm umožněno realizovat svá procesní práva.
38. Soud nemohl přehlédnout, že přestože žalobkyně v souladu s dříve uvedeným v odvolacím řízení z pozice opomenutého účastníka namítala, že (i.) jí byl příjezd k předmětnému pozemku po více než 100 let umožněn přes předmětný železniční přejezd, přičemž přístupová cesta vedla po silnici parc. č. x, pak přes železniční přejezd a následně po pozemku parc. č. 1430, (ii.) že po celou dobu Arcibiskupská dráha a její nástupnické organizace přístup k pozemku vždy umožňovaly, (iii.) že je jí bráněno v řádném obhospodařování uvedeného pozemku, když přístup alternativní trasou je nedostatečný a neumožňuje příjezd zemědělské techniky (iv.) že se nejednalo o přechod pro pěší, když dopravní značka, kterou byl přejezd označen (značka č. A32a – výstražná značka) se jmenuje „Výstražný kříž pro přejezd jednokolejný“, (v.) že nikde nebylo dáno žádné upozornění, že se jedná o přechod, a (vi.) že toto místo považovala za přejezd, neboť byl takto užíván po celou dobu od postavení železniční dráhy (cca od roku 1906), ze strany žalovaného se jí na uvedenou procesní obranu nedostalo adekvátní reakce.
39. Žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí především v klíčových aspektech týkajících se charakteru stavby dráhy (přejezdu, resp. přechodu pro pěší), jeho označení dopravní značkou a (ne)oprávněnosti užívání přejezdu žalobkyní zemědělskými pracovníky prostředky omezil na reprodukci závěrů vyplývajících z procesního podání osoby zúčastněné na řízení, resp. ze stanoviska drážního úřadu (srov. poslední odstavec na str. 6 Napadeného rozhodnutí, citovaný v bodě 6 tohoto rozsudku), aniž by však k těmto otázkám vyjádřil vlastní stanovisko a aniž by se s námitkami s těmito otázkami souvisejícími, které jistě nelze označit za *a priori* irrelevantní, zcela mimoběžné a pro účely nyní posuzované věci nijak nerozhodné, v odůvodnění Napadeného rozhodnutí sám vypořádal. Nelze přitom pochybovat o tom, že za řádné vypořádání se s těmito otázkami nelze považovat pouhou citaci části procesního stanoviska jiného účastníka řízení, popř. reprodukci stanoviska drážního úřadu, za situace, kdy žalovaný k těmto otázkám žádné své vlastní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjevil.
40. Jak bylo uvedeno výše, žalobkyně měla z pozice opomenutého účastníka právo na to, aby (pokud jí nebyla umožněna realizace jejích práv v řízení vedeném správním orgánem prvního stupně a pokud z tohoto důvodu žalovaný nepřistoupil ke zrušení Prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání) byla její procesní argumentace přezkoumatelným způsobem vypořádána alespoň v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.

41. Bylo tak úkolem žalovaného, aby (pokud nepovažoval za potřebné zrušení Prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání) se na půdorysu žalobkyní uplatněných námitek vypořádal především s právě označenými klíčovými aspekty její argumentace. Bylo tak na žalovaném, aby v reakci na žalobkyní předestřené námitky vyslovil a přezkoumatelným způsobem odůvodnil své vlastní závěry k povaze/charakteru předmětné stavby dráhy, k tomu, zda tato stavba v minulosti sloužila, resp. mohla sloužit k příjezdu na předmětný pozemek ve vlastnictví žalobkyně, a k tomu, nakolik s přihlédnutím k právě uvedenému žalobkyně byla oprávněna užívat tuto stavbu k příjezdu na pozemek zemědělskými pracovními prostředky. Žalovaný tak měl pro potřeby posouzení důvodnosti námitek žalobkyně poukazující na to, že jí bráněno v řádném obhospodařování uvedeného pozemku, především zvážit, zda se v případě předmětné stavby skutečně jednalo o přechod pro pěší, nebo o železniční přejezd, měl se vypořádat s námitkami žalobkyně stran jeho označení dopravní značkou a dlouhodobého faktického užívání, a případně uzavřít, že žalobkyně nikdy, popř. od určité doby nebyla oprávněna jí popisovaným způsobem stavbu dráhy užívat.
42. Těmto požadavkům však žalovaný nade vši pochybnost nedostál, když se vedle shora již připomenuté reprodukce procesního stanoviska osoby zúčastněné na řízení a drážního úřadu a vlastního závěru o povinnosti šetřit práva nabytá v dobré víře, doplněných o poukaz na nemožnost obnovení železničního přechodu po modernizaci trati, resp. jeho vybudování na jiném místě, ve vztahu k námitkám žalobkyně poukazujícím na bránění v řádném obhospodařování uvedeného pozemku omezil na poznámku o tom, že *„není zcela bezpodmínečné, aby předmětný pozemek ...v kultuře „orná půda“ byl využíván toliko takovým způsobem obhospodařování a byly zde pěstovány takové plodiny, které vyžadují použití těžké zemědělské techniky a tím i požadované obnovení železničního přejezdu“*. Uvedený závěr nepochybně nepředstavuje shora vyloženým judikatorním mantinelům odpovídající vypořádání procesní argumentace opomenutého účastníka řízení. Na uvedeném přitom nemůže ničeho změnit ani poukaz žalovaného na existenci jiné přístupové cesty, neboť žalobkyně v průběhu odvolacího řízení v tomto směru konzistentně namítala, že přístup alternativní trasou není nedostatečný a neumožňuje příjezd zemědělské techniky a tedy zprostředkovaně ani zemědělské obhospodařování pozemku. S uvedenou námitkou se pak nebylo možno vypořádat prostým poukazem na možnost jiného využití pozemku způsobem nevyžadujícím příjezd zemědělské techniky přes zrušený přejezd.
43. Žalovaný byl povinen se otázkami zajištění příjezdu k zemědělsky obhospodařovaným pozemkům vypořádat tím spíše, že drážní úřad byl v průběhu prvostupňového řízení před vydáním Prvostupňového rozhodnutí ze strany dotčených orgánů, resp. městského úřadu na místní poměry co do příjezdu k přiléhajícím pozemkům upozorňován.
44. Soud v tomto směru nemohl přehlédnout, že ve spisu je založeno kromě jiného i vyjádření Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 23. 1. 2013, čj. MUFO 1544/2013, v němž městský úřad upozornil, že přejezd slouží jako jediný přístup k nemovitostem parc. č. 1430, x, x, x v katastrálním území x. V přípisu ze dne 25. 2. 2013, čj. MUFO 3823/2013, pak městský úřad upozornil, že pozemek parc. č. x (tj. alternativní přístupová trasa) složí toliko jako přístup (tedy nikoli příjezd) na pozemky jiných vlastníků.
45. Soud rovněž v této souvislosti upozorňuje na stanovisko Policie ČR ze dne 8. 2. 2013, čj. KRPT-12874-2/ČJ-2013-070206, jež je rovněž součástí správního spisu, dle něhož dotčený orgán neměl ke zrušení přejezdu námitek za podmínky, že bude jeho zrušení „projednáno

s majiteli a správci dotčené pozemní komunikace a majiteli dotčených (přílehlých nemovitostí, kteří vysloví svůj souhlas se zrušením (souhlas výše uvedených je nutný vzhledem k ověření a zajištění dopravní obslužnosti dané lokality...)“. Z výše uvedeného vyplývá, že tomuto požadavku správní orgány nepochybně nedostály, když uvedená vyjádření nebraly v úvahu a otázkou zajištění příjezdu k zemědělsky obhospodařovaným pozemkům se fakticky nezabývaly.

46. Lze shrnout, že žalobkyni se tedy v průběhu správního řízení na její klíčové námitky k charakteru stavby dráhy a jejímu označení dopravní značkou, k tomu, zda tato stavba dráhy v minulosti sloužila, resp. mohla sloužit k příjezdu na předmětný pozemek v jejím vlastnictví, a k tomu, nakolik s přihlédnutím k právě uvedenému žalobkyně byla oprávněna stavbu užívat k příjezdu na pozemek zemědělskými pracovními prostředky, nedostalo žádné věcné reakce. Žalovaný k výše identifikovaným námitkám vzneseným v průběhu řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí žádné konkrétní závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyslovil. S žalobkyní předestřenými otázkami souvisejícími s tvrzeným bráněním v řádném obhospodařování uvedeného pozemku se věcně nijak nevypořádal. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí k nim neuvedl žádné úvahy, jimiž snad byl při vypořádání uvedené části procesní argumentace žalobkyně veden. Žádné závěry k těmto žalobkyní konkrétně vzneseným námitkám pak z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyplývají ani implicitně.
47. Zakládala-li přitom žalobkyně svou argumentaci právě na závěru o povaze/charakteru stavby dráhy, jejím označení a trvalém způsobu jejího faktického užívání, žalovaný se k uvedenému komplexu námitek, které lze jistě považovat za samé jádro procesní argumentace žalobkyně a které žalobkyně konzistentně vznášela od okamžiku, kdy uplatnila práva opomenutého účastníka řízení, ve svém důsledku nijak nevyjádřil, když se v tomto ohledu fakticky omezil toliko na reprodukci závěrů jiného účastníka řízení, popř. drážního úřadu, aniž by však k těmto otázkám vyslovil vlastní skutkové a navazující právní závěry, tyto své závěry odůvodnil a popsal úvahy, které jej k těmto závěrům vedly.
48. Uvedený nedostatek přitom nemohl být v žádném případě zhojen ani obecným poukazem na zájem na zvýšení bezpečnosti provozování dráhy či práva nabytá osobou zúčastněnou na řízení v dobré víře dle § 2 odst. 3 správního řádu. Úlohou žalovaného bylo vypořádat se s námitkami žalobkyně a s výše vymezenými otázkami relevantními pro posouzení důvodnosti podaného odvolání. Teprve po přijetí a přezkoumatelném zdůvodnění takových závěrů k uvedeným otázkám by bylo možné poměřovat tyto závěry žalovaným akcentovaným principem ochrany práv nabytých stavebníkem v dobré víře, popř. dalšími otázkami souvisejícími mj. s bezpečností provozu na dráze.
49. Pokud pak žalovaný ve vyjádření k žalobě v tomto směru tvrdil, že podání žalobkyně obsahovala toliko pasáž označenou jako „popis situace“, kterou nebylo lze považovat za odvolací námitky, nemohl mu soud přisvědčit. Z předmětných výše označených podání žalobkyně totiž jednoznačně plyne okruh shora identifikovaných námitek, jimiž žalobkyně proti postupu drážního úřadu brojila a s nimiž se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí byl povinen vypořádat.
50. Žalovaný tak dle přesvědčení soudu z výše vyložených důvodů nedostál požadavkům kladeným shora označenou rozhodovací praxí správních soudů a Ústavního soudu na přezkoumatelnost rozhodnutí orgánu veřejné moci. Se zřetelem ke shora rekapitulovaným judikatorním závěrům, od nichž soud neshledal důvodu se v posuzované věci jakkoli

odchylovat, tak nezbylo soudu než uzavřít, že žalovaný v této části zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

51. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Za této situace přitom soud nepřistoupil k věcnému posouzení žalobkyní uplatněných žalobních bodů, neboť žalovaný dosud k podstatě procesní argumentace žalobkyně, jež byla v klíčových ohledech totožná s argumentací žalobní, nevyjevil žádné konkrétní úvahy a věcně se s ní nijak nevypořádal. Současně však soud nepřistoupil ani ke zrušení Prvostupňového rozhodnutí, neboť ve světle výše vyložených závěrů není zcela vyloučena možnost, že žalovaný vytknuté nedostatky napraví prostřednictvím nového rozhodnutí o odvolání.
52. V dalším řízení tedy žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 33 - 50 tohoto rozsudku, v souladu s výše uvedenými judikatorními mantinely důsledně vypořádá všechny odvolací námitky žalobkyně a především vysloví a přezkoumatelným způsobem odůvodní své vlastní závěry k povaze/charakteru stavby dráhy, k tomu, zda tato stavba dráhy v minulosti sloužila, resp. mohla sloužit k příjezdu na předmětný pozemek ve vlastnictví žalobkyně, a k tomu, nakolik s přihlédnutím k právě uvedenému žalobkyně byla oprávněna užívat tuto stavbu k příjezdu na pozemek zemědělskými pracovními prostředky. Žalovaný tedy mj. vysloví závěry k otázce, zda se v případě předmětné stavby skutečně jednalo o přechod pro pěší, nebo o železniční přejezd, vypořádá se s námitkami žalobkyně stran jeho označení dopravní značkou a dlouhodobého faktického užívání, posoudí, zda žalobkyně byla či nebyla (popř. od jakého konkrétního okamžiku) oprávněna jí popisovaným způsobem stavbu dráhy užívat, přičemž tyto závěry současně neopomene poměřit v rámci úvahy o právech nabytých osobou zúčastněnou na řízení v dobré víře.
53. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
54. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobkyně byla v řízení plně úspěšná, a tak jí oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Právní zástupce žalobkyně prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.
55. Třetí výrok pak má oporu v § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoby zúčastněné na řízení zpravidla nemají právo na náhradu nákladů řízení. V předmětném řízení přitom soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou procesní povinnost, s jejímž plněním by jí mohly náklady vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. listopadu 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v .r.
předsedkyně senátu